

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

Mgr. J. W. B.

zastoupen JUDr. Rudolfem Blažkem, advokátem

se sídlem Legií 604, Roztoky

proti

žalovanému

Ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy

se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2013, č. 245/2013, č. spisu: 4104

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 4. 2012, č. 724/2012, jímž byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o služebním poměru“) propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky pro porušení služebního slibu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, jež má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, jež spatřoval v tom, že skutkový stav zjištěný správními orgány neměl oporu ve správním spise, zároveň byl procesním postupem správních orgánů zkrácen na svých právech.
3. Namítal, že v žalobou napadeném rozhodnutí je mylně uvedeno, že správní orgán I. stupně vydal své rozhodnutí na základě návrhu na propuštění ze služebního poměru ze dne 26. 4. 2012, č.j. KRPA-551161/ČJ-2012-000009, vypracovaného na základě důkazů nasvědčujících žalobcově údajné trestné činnosti a usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“) ze dne 25. 4. 2012, č.j. GI-tc-346-116/2012 o zahájení trestního stíhání žalobce, přestože v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je konstatováno, že řízení bylo zahájeno výhradně na základě usnesení o zahájení žalobcova trestního stíhání. Poukázal na protizákonnost, svévoli a účelovost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jelikož v jeho odůvodnění je uvedena skutečnost, která nemohla nastat. Správní orgán I. stupně totiž nemohl již 25. 4. 2012 žádat o informace, když důvody pro jejich vyžádání zjistil až následující den. Správní orgán I. stupně zároveň již před zahájením řízení konal úkony (zajišťoval a prováděl důkazy), o něž opřel své rozhodnutí ze dne 27. 4. 2012. Dovožoval, že došlo k dohodě mezi správním orgánem I. stupně a GIBS, na základě které bylo vycházeno jen z účelově doložených zjištění GIBS.
4. Tvrdil, že žalovaný pod tíhou odvolacích námitek účelově pozměnil specifikaci jeho údajně zavrženíhodného jednání oproti správnímu orgánu I. stupně tak, aby vyvrátil, že převzal závěry GIBS v usnesení o zahájení trestního stíhání, a potvrdil, že bylo rozhodováno na základě návrhu vedoucího odboru Integrovaného operačního střediska (dále jen „IOS“). V postupu spatřoval zneužití pravomoci správními orgány.
5. Namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav, neboť ve věci žalobcova spoluobviněného Bc. V. bylo postupováno při zahájení řízení jinak a bylo proti němu zahájeno pouze řízení o zproštění výkonu funkce.
6. Za svévolné jednání správního orgánu I. stupně označil obecně manipulaci s důkazy a uvádění nepravd, vady správního řízení, porušení zásady legitimního očekávání, práva na spravedlnost a vycházení toliko z názoru jiného policisty. Manipulaci s důkazy

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

dovozoval ze zastavení řízení u spoluobviněného Bc. V., přestože na něj byla podána obžaloba stejně jako na žalobce. V jeho případě mělo být rozhodováno tzv. na objednávku GIBS.

7. Nesouhlasil s právním posouzením věci správními orgány, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo odůvodněno pouze obviněním a obžalováním žalobce. Správní orgány nepřipustně směšovaly správní řízení s trestním řízením. Do správního spisu byly dodány selektivně vybrané důkazy. Zdůraznil, že je irelevantní, jak důkazy hodnotí orgány činné v trestním řízení (dále jen „OČTŘ“), jelikož správní orgány jsou povinny rozhodnout na základě vlastního šetření. Takto však nepostupovaly, čímž nedostály požadavku zjištění objektivní pravdy dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“).
8. Zdůraznil, že ani jedno ze čtyř jednání, která jsou mu kladena za vinu, nelze hodnotit jako zavrženíhodné, v rozporu s morálními požadavky nebo se zákonem a že se výrazně neodchýlil od slibu požadovaného chování příslušníka policie, a dále že dle § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru si nemůže služební funkcionář učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, a tudíž správní orgány nemohly s poukazem na to, že na žalobce byla podána obžaloba, tvrdit, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně.
9. Namítal, že nespáchal přečin porušování domovní svobody, ani se nedopustil zavrženíhodného jednání opodstatňujícího jeho okamžité propuštění, jelikož jeho jednání neodporovalo morálním požadavkům ani zákonu. Dle žalobce žalovaný znovu účelově upravil odůvodnění svého rozhodnutí uvedením spojení „proti vůli oprávněné užívatelky“ namísto „proti vůli užívatelky“, který uvedl správní orgán I. stupně. Namítal, že Mgr. Č. nebyla oprávněnou užívatelkou bytu, a její vůle k vstupu žalobce do bytu tak byla irelevantní. Nebylo prokázáno, že byt oprávněně užívala Mgr. Č., a nebylo vyvráceno, že žalobce měl ústní souhlas k užívání bytu od oprávněných osob. Tato odvolací námitka nebyla žalovaným řádně vypořádána, stejně tak jeho návrhy na doplnění dokazování. Tvrzení správního orgánu, že je nerozhodné, kdo je vlastníkem bytu, popř. kdo jej užívá, považoval za nezákonné.
10. Výpověď Mgr. Č. označil za nevěrohodnou, jelikož ji v bytě navštěvoval i poté, co mu bylo kladeno za vinu porušení domovní svobody. Mgr. Č. ve výpovědi ze dne 20. 6. 2012 vylicila skutečnosti odlišně, než jak bylo uvedeno v návrhu na žalobcovo propuštění, a její výpověď se neshodovala s výpovědí Mgr. Š. Konkrétně Mgr. Č. vypověděla, že Mgr. Š. byl v ložnici, dveře v bytě byly otevřené a po otevření bytu měl žalobce vniknout do bytu a proběhnout až do ložnice, přestože jej vyzývala, aby dál nechodil. Mgr. Š. však uvedl, že byl zavřený v ložnici, když se žalobcem Mgr. Č. diskutovala na chodbičce bytu, a Mgr. Š. po pár minutách otevřel dveře od ložnice.
11. Odmítl tvrzení žalovaného, že neuvedl, jaké konkrétní nepravdy a rozpory ve výpovědích shledává, když je uvedl v doplnění odvolání ze dne 27. 7. 2012. V něm poukázal na to, že v první výpovědi dne 15. 2. 2012 Mgr. Č. uvedla, že otevřela dveře bytu po delším zvonění, věděla, že se jedná o žalobce, a vyzvala jej, aby odešel; on ji měl odstrčit a vběhnout dovnitř. Ve druhé výpovědi dne 2. 3. 2012 již uvedla, že nešlo jen o zvonění, nýbrž i o kopání do dveří a výkřiky, a tak otevřela; nejprve s žalobcem mluvila a on na ni křičel. Naopak žalobce sám uvedl, že Mgr. Č. mu sdělila, ať jde dál, jelikož nechce vzbudit sousedy a je zima. Odlišné bylo i vysvětlení Mgr. Š., jež uvedl, že došlo v bytě ke krátké hádce mezi Mgr. Č. a žalobcem, který poté uposlechl výzvy

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

k odchodu a odešel. Zdůraznil, že Mgr. Č. nahlásila údajnou trestnou činnost žalobce až po 25 dnech a uvedla, že ji žalobce obtěžuje a psychicky ničí neustálým kontaktováním, přestože následující den po incidentu, při němž mělo dojít k neoprávněnému vniknutí do bytu, se žalobce společně s kamarádkou Mgr. Č. v bytě učil. Další nevěrohodnost ve výpovědi Mgr. Č. spatřoval v tvrzení o počtu obtěžujících telefonátů v den incidentu. Nerozporoval, že v bytě v den incidentu byl, že krátce hovořil s Mgr. Č. a poté odešel, ani že by žalobce či Mgr. Č. neměli k bytu užívací právo. Z uvedených skutečností dle něj nelze dovodit, že by se dopustil protiprávního jednání, navíc Mgr. Č. byla jeho přítelkyní, tudíž vážnost bezpečnostního sboru nemohlo ohrozit, zda vstoupil do bytu přítelkyně bez, či s pozváním. Odmítl napadení Mgr. Č.

12. Sporoval rovněž závěr správních orgánů o tom, že ublížil na zdraví MUDr. P. MUDr. P. podala oznámení policii rovněž s odstupem po zjevné domluvě s Mgr. Č. a měla v úmyslu žalobce zlikvidovat a pomstít se mu, jelikož s ní nechtěl mít vážný vztah.
13. Namítal, že znalecký posudek vypracovaný v trestním řízení dne 14. 9. 2012 nemohl být podkladem pro rozhodnutí o jeho propuštění. Ve znaleckém posudku není obsaženo, že zranění a obtíže MUDr. P. způsobil žalobce. Vysvětlil, že MUDr. P. dostala hysterický záchvat poté, co ji žalobce vyzval k odchodu z bytu; žalobce proto přivolal několik hlídek policistů a záchranáře. MUDr. P. odmítla ošetření, nechtěla podat trestní oznámení a navíc žádný z přivolaných policistů neshledal v bytě jakékoli následky napadení. Nesouhlasil se zahájením trestního řízení s přivolanými policisty a upozornil na jiný postup správních orgánů v jejich věci, neboť u nich nebyl shledán důvod k okamžitému propuštění ze služebního poměru. Žalovaný se s těmito odvolacími námitkami nevypořádal.
14. Nesouhlasil se způsobem vypořádání odvolací námitky rozporů ve výpovědi MUDr. P. V podání ze dne 3. 9. 2012 konkretizoval námitky vůči tvrzení, že ji napadl, a dopustil se tak přečinu ublížení na zdraví. Upozornil, že po obvinění žalobce MUDr. P. účinkovala v televizním pořadu *Soukromá dramata*, kde popsala napadení odlišně.
15. Odmítl, že by se dopustil přečinu zneužití pravomoci úřední osoby, neboť neporušil závazný pokyn policejního prezidenta a nezneužil lustrace pro svou potřebu. Pro daný závěr neměly správní orgány důkaz a dospěly k němu jen na základě sdělení obvinění a názoru GIBS. Žalobce měl na lustrované osoby spojení emailové i telefonní již před provedením lustrací, tudíž nemohlo dojít k jejich zneužití, navíc lustrované osoby sdělili, že je nikterak nepocítily. Provedení lustrací přiznal, šlo ale o zkratkovité jednání a údaje nevyužil. Ospravedlnil je strachem z vyhrožování a pomsty lustrovaných osob. Odmítl, že by nerozporoval své jednání a poukázal na své několika stránkové vysvětlení u GIBS podané před sdělením obvinění. Za spekulativní označil, že jednání žalobce naplnilo skutkovou podstatu přečinu, jelikož ve správním řízení nevyplývala spojitost lustrací s kontaktováním těchto osob pomocí sms, či jinak. S námitkami ohledně lustrací se žalovaný nevypořádal.
16. Nesouhlasil, že naplnil skutkovou podstatu podvodu, tedy že uvedl policii v omyl s úmyslem majetkového prospěchu. Odmítl, že by čerpal volno neoprávněně a že by jeho nadřízený Bc. V. dodatečně zanesl do výkazu práce služby žalobce, a tím fiktivně vykazoval přítomnost na pracovišti a způsobil policii škodu. Jediným podkladem pro výpočet služebního příjmu je plán, ve kterém jsou služby zaevidovány předem, a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

služby lze z něj toliko odepsat. Žalobce nahlásil svému vedoucímu, že končí studium na vysoké škole, a pokud mu bylo zaevidováno studijní volno nebo dovolená nad stanovený limit, nepochybil žalobce, nýbrž jeho nadřízený. Správní orgány se nezabývaly, jakým způsobem je služební příjem zpracováván, a nepostavily na jisto, že žalobce čerpal volno neoprávněně. Tvrdil, že neměl důvod klamat svého zaměstnavatele, když měl dostatek dovolené a nárok na studijní volno. Zdůraznil, že byl ke studiu vyslán. Příslušný rozkaz policejního důstojníka sice obsahuje pouze roky 2010 a 2011, žalobce se však domnívá, že se jedná o chybu v psaní, když zjevně chybí i rok 2012. O tom svědčí i následně vydané rozhodnutí zaměstnavatele žalobce o povinnosti uhradit náklady na studia do 27. 4. 2012. Opravné vyčíslení nákladů za studia z 8. 8. 2012 považoval za účelové, neboť mohl být rozkazem vyslán pouze na celé studium zahrnující i jeho řádné ukončení. Byl v dobré víře, že do září 2012 je oprávněn čerpat studijní volno, přičemž jeho nepřítomnost byla v zájmu prestiže policie.

17. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č.j. 6 Ads 138/2011-142 a rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2006, č.j. 7 Ca 104/2005-26 poukázal na povinnost umožnit policistovi v řízení o jeho propuštění ze služebního poměru účast na výsledku a pokládat svědkům otázky.
18. Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 6. 2013 nejprve podrobně popsal průběh správního řízení i obsah žalobou napadeného rozhodnutí a odmítl veškeré žalobcem uplatněné námitky.
20. K časové posloupnosti úkonů správního orgánu I. stupně uvedl, že správní orgán I. stupně na základě skutečností obsažených v usnesení o zahájení žalobcova trestního stíhání požádal o další informace a dne 26. 4. 2012 nahlédl do spisové dokumentace GIBS. Následně dne 27. 4. 2012 správní orgán I. stupně vyhotovil rozhodnutí o propuštění žalobce, které bylo též den žalobci doručeno. Již před doručením usnesení o žalobcově trestním stíhání správnímu orgánu I. stupně byl správní orgán I. stupně obeznámen o tom, že probíhá šetření ohledně žalobce u GIBS, a správní orgán I. stupně prováděl vlastní šetření a konal úkony, ke kterým byl povinen a o které opřel své rozhodnutí o propuštění žalobce. Rovněž provedení dalších důkazů v odvolacím řízení bylo možné dle § 183 a násl. zákona o služebním poměru. Správní orgány tak disponovaly důkazy, na jejichž základě mohly uzavřít, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně.
21. Odmítl tvrzení o selektivním vybírání důkazů a informací a předem domluveném postupu. Tvrzení považoval za důkazy nepodepřené spekulace. Odkázal na obsah spisového materiálu a zdůraznil povinnost spolupráce mezi GIBS a Policií ČR dle zákona č. 341/2011 Sb., o Generální inspekci bezpečnostních sborů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o GIBS“).
22. Správním orgánům vytýkané vady řízení považoval za nespecifikované. Za nekonkrétní a nepodložené označil také namítané porušení zásady legitimního očekávání, práva na spravedlnost, svévoli, uvedení nepravd a manipulaci s důkazy. Porušení práva žalobce na spravedlivý proces odmítl, když se žalobce seznámil se všemi důkazy založenými ve správním spise, což ostatně stvrdil svým podpisem.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

23. Srovnání s případem Bc. V., resp. příslušníků Policie ČR zasahujících v bytě žalobce, považoval za neodpovídající s ohledem na rozsah trestné činnosti žalobce a Bc. V., resp. zasahujících příslušníků Policie ČR. Případy nebyly skutkově shodné nebo podobné, a bylo tudíž namístě v nich postupovat odlišně. Konkrétně Bc. V. byl stíhán toliko za jeden trestný čin spáchaný ve spolupachatelství se žalobcem, ten však byl obviněn celkem ze čtyř trestných činů, pročež vykazuje vyšší společenskou nebezpečnost.
24. Nesouhlasil, že změnil v žalobou napadeném rozhodnutí specifikaci skutku. Při popisu jednání žalobce se správní orgány držely dikce uvedené v usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí pro lepší srozumitelnost zkrátil popis skutku o některé podrobnosti popisu jednání žalobce, změnil slovosled a upustil od opětovné citace dat narození a dalších podrobností, nikterak však nezměnil jeho obsah.
25. Trval na tom, že v podaném odvolání žalobce neuvedl, v čem spatřuje rozpory ve výpovědích svědků Mgr. Č. a Mgr. Š., přesto správní orgány rozpory neshledaly. Konkrétně k otázce užívacího práva k bytu zdůraznil, že není rozhodné, kdo byt vlastní, nýbrž kdo jej užívá. Považoval za prokázané, že Mgr. Č. užívala byt, do něhož měl žalobce vniknout, jelikož na adrese bytu má Mgr. Č. evidováno místo trvalého pobytu a žalobce ve výpovědi před GIBS uvedl, že užívací právo k předmětnému bytu nemá a byl v něm vždy na pozvání. Dle žalovaného není podání trestního oznámení na žalobce Mgr. Č. a MUDr. P. s časovým odstupem samo o sobě důvodem pro jejich nevěrohodnost s ohledem na další důkazy svědčící o trestné činnosti žalobce; za irrelevantní považoval, zda se žalobce po incidentu v bytě u Mgr. Č. v dalších dnech zdržoval a rovněž že Mgr. Č. účinkovala v televizním pořadu *Soukromá dramata*, tento důkazní prostředek navíc nebyl ve správním řízení navržen.
26. K napadení MUDr. P. poukázal na lékařské zprávy a znalecké posudky svědčící o ublížení na jejím zdraví, přičemž MUDr. P. popsaná zranění se shodují s těmi, o kterých ve svých výpovědích hovořili zasahující pracovníci záchranné služby. Odmítnutí ošetření přivolanou záchrannou službou z její strany bylo dle žalovaného logicky odůvodněno tím, že MUDr. P. je lékařka a měla v úmyslu se nechat ošetřit jinými lékaři. Poukázal na znalecký posudek a rovněž na nahrávky telefonických hovorů žalobce na linku 155, z nichž je průběh incidentu patrný. Správní orgány nabyly důvodné podezření, že se žalobce tohoto jednání dopustil a že je zde příčinná souvislost mezi tímto jednáním a ublížením na zdraví MUDr. P.
27. K získávání a využívání lustrací uvedl, že žalobce kontaktoval osoby, které mu dříve kontaktní údaje neposkytly, což vyplývá například z trestního oznámení Mgr. Š. Jednání žalobce spočívající v listrování přesně označených osob vykazuje znaky přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 trestního zákoníku, jednalo se o opakované jednání a dokonce o stovky neoprávněných a neodůvodněných vstupů do různých evidencí, což vyplývá ze sdělení Policejního prezidia, odboru provozu, komunikací a technické podpory IT o prováděných lustracích ze dne 1. 3. 2012 i úředních záznamů GIBS ze dne 5. 3. 2012, č.j. GI-TC-346-3/2012 a ze dne 30. 3. 2012, č.j. GI-TC-346-78/2012. Žalobce provádění lustrací nikterak nezpochybnil a jejich zneužití vyplývá ze správního spisu, konkrétně z výpovědí svědků.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

28. Dále zdůraznil, že podstatou čtvrtého jednání žalobce bylo neoprávněné čerpání služebního volna a fyzická nepřítomnost na pracovišti. Nebylo relevantní, kdo do výkazu práce neodpracované služby zanesl, ani kdo je zodpovědný za zpracování mezd. Žalobce nadto nebyl vyslán ke studiu, nýbrž mu bylo toliko poskytnuto služební volno na dobu 1 roku od 14. 9. 2010, čehož si musel být vědom na základě oznámení ze dne 4. 11. 2010. Žalobce tak úmyslně neoprávněný čerpal volno bez právního důvodu, a jeho nepřítomnost ve službě tak byla neomluvená. Zaměstnavatel vyplatil žalobci náhradu služebního příjmu za náhradní volno, přičemž vyplacená částka představovala škodu nikoli nepatrnou.
29. Shrnul, že v intencích rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č.j. 5 As 29/2009-48 veškeré odvolací námitky a důkazní návrhy v žalobou napadeném rozhodnutí řádně vypořádal, případně zdůvodnil, z jakého důvodu navrhované důkazy neprovedl, a zjistil skutkový stav věci dle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru. Neprováděl výslechy svědků, protože nemohl žalobci upřít právo účastnit se takových výslechů a klást svědkům otázky. Vycházel z listinných materiálů založených ve správním spise, z nichž zjistil rozhodné skutečnosti, které hodnotil, a své úvahy uvedl v rozhodnutí. Disponoval souborem důkazů, dle nichž žalobce naplnil znaky skutkové podstaty čtyř trestných činů, které svou intenzitou dosáhly zavrženíhodného jednání způsobilého ohrozit dobrou pověst Policie ČR.
30. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
31. V podání ze dne 15. 11. 2016 předložil žalovaný soudu rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 22. 1. 2015, sp. zn. 51 T 160/2013, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2015, sp. zn. 7 To 115/2015, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 2016, č.j. 4 Tdo 87/2016-71 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2016, sp. zn. 7 To 115/2015. Z předložených rozhodnutí trestních soudů vyplývá, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přečinu porušování domovní svobody dle § 178 odst. 1, 2 trestního zákoníku (skutek spočívající ve vniknutí do bytu Mgr. Č. a setrvání v něm); zločinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, 3 trestního zákoníku (skutek spočívající ve fyzickém napadení MUDr. P.); přečinů podvodu dle § 209 odst. 1 trestního zákoníku a zneužití pravomoci úřední osoby dle § 323 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku (skutek spočívající v nedostavování se na své pracoviště na čtyřadvacetihodinové služby); a dále že žalobce byl zproštěn obžaloby ze skutku, jímž měl spáchat přečin zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku (skutek spočívající v neoprávněném a opakovaném lustrování osob a vozidel v informačním systému Policie ČR).

III.

Obsah správního spisu

32. Dne 25. 4. 2012 vydala GIBS usnesení č.j. GI-TC-346-116/2012, které je založeno ve správním spise a jímž bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání žalobce pro:
- přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 trestního zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že dne 20. 1. 2012 v Praze 4 bez dispozice užívatelky bytu Mgr. Č., poté co zazvonil u dveří bytu, které užívatelka otevřela a za použití fyzické síly, když užívatelku odstrčil, jelikož mu svým tělem bránila do vstupu do bytu a naléhala, aby odešel, vnikl

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

dovnitř, prošel celý byt a slovně užívatelku vulgárně urážel. Pokračoval tak cca 5 minut až do doby, kdy byl přítomným Mgr. Š. upozorněn na skutečnost, že bude přivolána Policie ČR.

- přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že dne 15. 2. 2012 v místě svého trvalého bydliště na chodbě svého bytu fyzicky napadl MUDr. P., když jí nejprve nespecifikovaným způsobem udeřil do zad, až poškozená upadla na zem. Zde ji kopal po celém těle, až ji kopy vysunul na chodbu před byt, přičemž ji svým jednáním dle lékařských zpráv a vypracovaného znaleckého posudku č. 6/12 z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, způsobil závažná zranění jako podvrknutí krční páteře, pohmoždění zad a obou dolních končetin v oblasti stehen a bérců s mnohačetnými podkožními výrony, akutní posttraumatickou poruchu a otřes mozku.
- přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že prováděl z různých IP adres na pracovišti IOS na Obvodním ředitelství Policie IV a na pracovišti SKPV Obvodního ředitelství Policie IV neoprávněně a opakovaně lustrace v informačním systému Policie ČR, a to jak osob, tak i vozidel. Konkrétně dne 21. 1. 2012 lustroval Mgr. Š., jeho vozidlo a Mgr. Č., dne 8. 2. 2012 lustroval Mgr. Š. a Mgr. Č., a dále prováděl lustrace osob v příbuzenském poměru ke jmenovaným, a to v registru obyvatel, v registru vozidel, v registru řidičů, v registru zbrojních průkazů, v registru opatření na státních hranicích, přičemž získávaná data využíval pro svou potřebu a nikoli v souvislosti s výkonem služby. Toto činil v rozporu se závazným pokynem Policejního prezidenta č. 215 ze dne 31. 12. 2008, jímž se stanoví některé bližší podmínky a postupy pro zpracování osobních údajů, a v rozporu se závazným pokynem policejního prezidenta č. 168 ze dne 31. 12. 2009 o programu „Dotazy do informačních systémů“. Tyto lustrace a informace z nich pak používal pro zasílání mailových a sms zpráv lustrovaným osobám.
- přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že v průběhu měsíce prosince 2011 až do 1. 2. 2012 včetně, kdy měl plánované 24 hodinové služby, čerpal neoprávněně volno, a nebyl tak na plánovaných službách fyzicky přítomen. Následně mu tyto neodpracované služby Bc. V., vedoucí IOS na Obvodním ředitelství Policie Praha IV, zavedl do výkazu práce, který sloužil jako podklad pro mzdovou účtárnu a takto fiktivně vykazoval jeho přítomnost na pracovišti, čímž Policii ČR společně uváděli v omyl v úmyslu získat majetkový prospěch a způsobili celkovou škodu ve výši 33.274,- Kč tj. hrubý příjem a povinné odvody, z čehož byl žalobci neoprávněně vyplacen služební příjem ve výši 17.867,- Kč.

V odůvodnění usnesení o zahájení řízení jsou popsány zjištěné skutkové okolnosti, zejména obsah výsledku Mgr. Č. a Mgr. Š., obsah vyjádření MUDr. P., obsahy výsledků policistů a zdravotníků zasahujících policistů, obsah výsledku přivolaného řidiče taxislužby, který odvážel MUDr. P., obsah znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství č. 6/12. Dále bylo popsáno, jaké důkazy byly vyžádány k neoprávněným lustracím, a že byly zjištěny plánované a vykázané služby žalobce, při nichž nebyl fyzicky na pracovišti přítomen a vyčíslena škoda, která měla Policii ČR vzniknout.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

33. Součástí správního spisu je služební záznam o nahlédnutí do spisové dokumentace GIBS pod č.j. GI-TC-346-116/2012 ze dne 26. prosince 2012 („prosinec“ přeškrtnuto, avšak neopraveno), č.j. KRPA- /ČJ-2012-000009, dle kterého vedoucí odboru IOS Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy dne 26. 4. 2012 nahlédl do spisové dokumentace GIBS a rovněž jeho návrh na propuštění žalobce ze služebního poměru ze dne 26. 4. 2012, č.j. KRPA-55116-1/ČJ-2012-000009.
34. Ve správním spise je založeno také Oznámení náměstka ředitele KŘ policie hl. m. Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 4. 11. 2010, č. 1898/2010, dle kterého byl žalobce vyslán ke studiu při výkonu služby, den nástupu studia je 14. 9. 2010, předpokládaná doba studia činí 1 rok (studium schváleno na 4. ročník).
35. Dále je součástí správního spisu hlášení o události ze dne 15. 2. 2012 v ulici V. S., P. – Z., dle kterého byla na dané místo přivolána policie skrze linku 158, událost je zařazena jako druh „rvačka“, a je zde zaznamenáno, že nikdo z aktérů si ošetření nežadá, nechce nic hlásit, bez škody na majetku a zdraví.
36. Ze služebního záznamu vedoucího odboru IOS Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 7. 3. 2012, č.j. GI-TC-346/2012, soud zjistil, že žalobce prováděl lustrace dne 21. 1. 2012 od 13:40 do 13:45 hodin a dne 8. 2. 2012 od 9:45 do 10:10 hodin, přičemž provedené lustrace nesouvisely s voláním na linku 158, se systémem Maják, ani s individuálními hovory. Z úředního záznamu GIBS ze dne 5. 3. 2012, č.j. GI-TC-346-13/2012, který je do správního spisu založen, dále vyplývá, že žalobce ve jmenované dny a časy lustroval Mgr. Š., Mgr. Č. a osoby, které jsou s nimi v příbuzenském poměru, a současně vozidlo Mgr. Š.
37. Dne 27. 4. 2012 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. 724/2012, kterým rozhodl o propuštění žalobce ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že mu bylo dne 26. 4. 2012 doručeno usnesení GIBS ze dne 25. 4. 2012, kterým bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro přečiny porušování domovní svobody, ublížení na zdraví, zneužití pravomoci úřední osoby a podvodu, a že následně požádal o poskytnutí informací ze spisu vedeného GIBS ve věci žalobce, které bez důvodných pochybností potvrzovaly, že jednání žalobce vykazuje znaky těchto přečinů. Správní orgán I. stupně dovodil, že žalobce svým úmyslným jednáním porušil služební slib zvlášť závažným způsobem, jeho jednání považoval za vysoce společensky škodlivé a protispoločenské následky trestných činů, pro jejichž spáchání je žalobce trestně stíhán, označil za značné, umocněné postavením žalobce jakožto policisty, který má občany před těmito následky chránit, přičemž žalobce tímto svým jednáním poškodil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Správní orgán I. stupně s odkazem na spisový materiál, zejména na informace získané od GIBS konstatoval k přečinu porušování domovní svobody na shodné výsledky poškozené Mgr. Č. a Mgr. Š., kteří potvrdili skutečnosti uvedené v usnesení o zahájení trestního stíhání. Ve věci přečinu ublížení na zdraví poukázal na výpověď poškozené MUDr. P., zdravotní dokumentaci jejích zranění a znalecký posudek z oboru lékařství. Ve věci neoprávněných lustrací poukázal na výpis Policejního prezidia ČR, odboru provozu, komunikací a technické podpory č.j. PPR-235-91/ČJ-2012-0099RP a výpisy Ministerstva vnitra č.j. BO-246/3/DO-2012 a BO-246-9/DO-2012. K přečinu podvodu odkázal na důkazní materiál v systému EKIS II, protokol knih operačního střediska a záznam mzdové účtárny, z nichž vyplývá, že žalobce nebyl přítomen na pracovišti, namísto toho byl Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

na zkouškách na vysoké škole, přestože měl naplánovány služby, za které mu byla vyplacena mzda. Správní orgán prvního stupně tak shrnul, že v případě žalobce byly naplněny podmínky dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, neboť žalobce se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, pročež musel být žalobce ze služebního poměru propuštěn.

38. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které dále doplnil podáními ze dne 28. 6. 2012, 27. 7. 2012, 3. 9. 2012 a 5. 12. 2012, v nichž argumentoval obdobně jako v podané žalobě.
39. V průběhu odvolacího řízení žalobce předložil výpis SMS zpráv ze dne 3. 6. 2012, mailovou zprávu ze dne 20. 2. 2012 MUDr. P. adresovanou Mgr. Č., která byla žalobci týž den přeposlána, dopis matky MUDr. P. ze dne 29. 3. 2012 Součástí správního spisu je dále sdělení Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy ze dne 8. 8. 2012, č.j. KRPA-57416-9/ČJ-2012-0000FP-3 týkající se uplatnění nároku na úhradu poměrné části nákladů spojených se studiem adresované žalobci.
40. Ze správního spisu je dále zřejmé, konkrétně z přípisu GIBS ze dne 23. 10. 2012, č.j. GI-TC-346-/2012, že v průběhu odvolacího řízení nahlédla osoba oprávněná jednat za správní orgán do spisu vedeného GIBS ve věci trestního stíhání žalobce a pořídila z něj fotokopie celkem 52 listin v něm založených. Mezi nimi zejména úřední záznamy o podaném vysvětlení Mgr. Č. ze dne 2. 3. 2012 a 15. 3. 2012; protokol o výsledku svědkyně Mgr. Č. ze dne 20. 6. 2012; protokol o trestním oznámení Mgr. Š. ze dne 15. 2. 2012; protokol o výsledku svědka Mgr. Š. ze dne 26. 6. 2012; protokol o trestním oznámení MUDr. P. ze dne 27. 2. 2012; zprávu z ambulantního vyšetření MUDr. P. ze dne 15. 2. 2012; lékařská zpráva o vyšetření MUDr. P. na oddělení chirurgie ze dne 15. 2. 2012; zpráva o psychologickém vyšetření MUDr. P. ze dne 24. 2. 2012; znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství ze dne 12. 3. 2012 týkající se zranění MUDr. P.; znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie ze dne 1. 10. 2012 týkající se MUDr. P.; protokol o výsledku svědkyně MUDr. P. ze dne 4. 6. 2012; a úřední záznam o podání vysvětlení žalobcem ze dne 21. 3. 2012.
41. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný dne 1. 2. 2013 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 4. 2012 potvrdil. Žalovaný vysvětlil, že služební slib má charakter morálního závazku příslušníka bezpečnostního sboru vykonávat svědomitě službu při ochraně zájmů státu a společnosti a že k jeho porušení dochází při porušení zákonem stanovené povinnosti. Zavrženíhodné jednání je dle něj nepřijatelné, společensky nebezpečné a netolerované; jedná se o takovou činnost, které se příslušník dopouští, přestože má před touto činností ostatní občany chránit. Při páchání úmyslné trestné činnosti vždy dochází k ohrožení dobré pověsti bezpečnostního sboru. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že žalovaný se ztotožnil s posouzením věci správním orgánem I. stupně, tedy že ze shromážděných důkazů (tj. dokumentace soustředěná správním orgánem I. stupně z doby předcházející vydání jeho rozhodnutí; podkladový materiál Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, SKPV, OHK Praha I; spisová dokumentace ve spise sp. zn. KRPA-60548/ČJ-2012-0000OP-ODV, doplněná v odvolacím řízení o kopii vybraných listinných materiálů ze spisu GIBS sp. zn. GI-TC-346/2012; odvolání žalobce a jeho doplnění; a stanoviska senátu poradní komise) vyplývá porušení služebního slibu žalobcem tím, že se dopustil zavrženíhodného Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, jelikož žalobce

- 1) dne 20. 1. 2012 v nočních hodinách okolo 00:30 hod za použití fyzické síly vnikl v ulici U B., P. proti vůli uživatelky Mgr. Č. do jí užívaného bytu tak, že ji odstrčil, prošel celý byt až do doby, než byl přítomným Mgr. Š. upozorněn na skutečnost, že bude povolána Policie ČR;
- 2) dne 15. 2. 2012 v místě svého trvalého bydliště V. S., P. na chodbě svého bytu fyzicky napadl MUDr. P. a způsobil jí závažná zranění, podvrtnutí krční páteře, pohmoždění zad a obou dolních končetin v oblasti stehen a bérců s mnohačetnými podkožními výrony, akutní posttraumatickou poruchu a otřes mozku;
- 3) prováděl dne 21. 1. 2012 a 8. 2. 2012 z různých IP adres na pracovišti IOS na Obvodním ředitelství policie Praha IV a na pracovišti jeho Služby kriminální policie a vyšetřování neoprávněné a opakované lustrace v informačním systému Policie ČR, a to Mgr. Š., jeho vozidla, Mgr. Č. a osob v příbuzenském poměru ke jmenovaným osobám, a to v rozporu se závazným pokynem policejního prezidenta č. 215 ze dne 31. 12. 2008 a č. 168 ze dne 31. 12. 2009, přičemž lustrace a informace používal k zasílání SMS zpráv;
- 4) v průběhu měsíce prosince 2011 až do 1. 2. 2012 čerpal neoprávněně volno, a nebyl tak na plánované službě fyzicky přítomen, následně mu tyto neodpracované služby Bc. V. zavedl do výkazu práce, který sloužil jako podklad pro mzdovou účtárnu, žalobce tak fiktivně vykazoval svou přítomnost na pracovišti, čímž Policii ČR uvedl v omyl v úmyslu získat majetkový prospěch.

K jednání popsanému pod bodem 1) žalovaný uvedl, že se jednalo o přečin porušování domovní svobody a poukázal na výslech Mgr. Č. a Mgr. Š. a jejich vysvětlení. Uvedl, že není rozhodné, kdo byt vlastní, nýbrž, kdo jej užívá, přičemž za neoprávněné vniknutí je třeba považovat i překonání nesouhlasu uživatele. S ohledem na uvedené považoval za nadbytečné provést žalobcem navrhovaný výslech vlastníků bytu.

K jednání popsanému pod bodem 2) uvedl, že se jedná o přečin ublížení na zdraví, o kterém svědčí lékařské zprávy a znalecké posudky. Ke skutečnosti že MUDr. P. na místě incidentu odmítla ošetření, žalovaný odkázal na dle něj logické zdůvodnění MUDr. P., která se jako lékařka chtěla nechat ošetřit jinými lékaři než přivolanou záchrannou službou. Poukázal rovněž na úřední záznam ze dne 19. 3. 2012, v němž jsou zaznamenány nahrávky hovorů žalobce na tísňovou linku a z něhož vyplývá, že incident proběhl tak, jak byl popsán v usnesení o zahájení trestního stíhání. Zdůraznil, že u MUDr. P. nebylo znaleckým posudkem zjištěno snížení věrohodnosti jejích tvrzení nebo jednání z pomsty či na návod jiné osoby. Za nadbytečné považoval provedení žalobcem navrhovaného výslechu zasahujících policistů a záchranářů, neboť protokoly o jejich výslechu jsou součástí spisu.

K jednání popsanému pod bodem 3) uvedl, že se jedná o přečin zneužití pravomoci úřední osoby, kdy žalobce provedl stovky neoprávněných a neodůvodněných vstupů do různých evidencí. Poukázal na Sdělení informace o prováděných lustracích Policejního prezidia ze dne 1. 3. 2012 a úřední záznamy GIBS ze dne 5. 3. 2012, č.j. GI-TC-346-3/2012 a ze dne 30. 3. 2012, č.j. GI-TC-346-78/2012, a zdůraznil, že žalobce dané jednání nezpochybňuje. Ke zneužití lustrací odkázal na protokol o výslechu Mgr. Š. ze dne 26. 6. 2012, v němž je

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

obsažen přepis SMS adresových Mgr. Š. z žalobcova telefonního čísla; z toho žalovaný dovodil, že žalobce lustracemi získané údaje využil pro svoje osobní potřeby.

K jednání popsanému pod bodem 4) uvedl, že se jedná o přečin zneužití pravomoci úřední osoby a přečin podvodu, když žalobce neoprávněně čerpal placené služební volno a nebyl přítomen ve službě; náhrada služebního příjmu za služební volno, která byla žalobci vyplacena, představuje škodu nikoli nepatrnou. Žalobce v době čerpání služebního volna nebyl vyslán rozkazem ke studiu, o čemž byl vyrozuměn oznámením ze dne 4. 11. 2010. Námitku, že služební volno mělo být poskytnuto na delší dobu a jedná se o chybu v psaní, označil za spekulaci, žalobce byl vyslán ke studiu při výkonu služby na jeden rok (studium schváleno na 4. ročník) a den nástupu do studia byl 14. 9. 2010. Způsob zpracování služebního příjmu nepovažoval za okolnost, která by mohla mít vliv na posouzení jednání žalobce.

Dále žalovaný s odkazem na výčet podkladů, které měl správní orgán I. stupně v době vydání rozhodnutí k dispozici, odmítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno výlučně na základě usnesení GIBS o zahájení trestního stíhání žalobce. Poukázal na to, že úkony učiněné OČTŘ mohou představovat důkaz dle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru, materiály od GIBS mohly být podkladem rozhodnutí, a to přestože správní a trestní řízení jsou od sebe oddělena. Uvedl, že byl proveden výslech Mgr. Č. a MUDr. P., neboť součástí spisu GIBS je protokol o jejich výslechu; žalobce navíc neuvedl, jaké konkrétní rozpory ve výpovědích a vysvětleních poškozených osob spatřuje a žalovaný žádné neshledal. Uvedl, že skutečnost, že Mgr. Č. a MUDr. P. podaly trestní oznámení s časovým odstupem, resp. že Mgr. Č. v bytě navštívil, nemůže sama o sobě vyvrátit věrohodnost svědkyní.

IV.

Posouzení žaloby

42. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
43. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
44. Žaloba není důvodná.
45. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
46. Podle § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru služební poměr vzniká dnem, který je stanoven v rozhodnutí o přijetí do služebního poměru. V den nástupu k výkonu služby skládá příslušník služební slib, který zní: "Slibuji na svou čest a svědomí, že při výkonu služby budu nestranný a budu důsledně dodržovat právní a služební předpisy, plnit rozkazy svých nadřízených a nikdy nezneužiji svého služebního postavení. Budu se vždy a všude chovat tak, abych svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Služební povinnosti budu plnit řádně a svědomitě a nebudu váhat při ochraně zájmů České republiky nasadit i vlastní život." Služební slib se považuje za složený, jestliže jeho text stvrdí příslušník svým podpisem. V případě, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

se příslušník ke složení slibu nedostaví nebo odmítne složit služební slib anebo jej složí s výhradami, služební poměr mu nevznikne.

47. Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.
48. Podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.
49. Podle § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru prvním úkonem může být doručení rozhodnutí o propuštění, jestliže služební funkcionář uvedený v odstavci 1 zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí.
50. Soud považuje za nezbytné v první řadě zdůraznit specifickou povahu řízení o propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, dle něhož musí být ze služebního poměru propuštěn příslušník bezpečnostního sboru, který porušil služební slib, jehož obsah je uveden v § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru. Jednání splňující znaky porušení služebního slibu musí dosahovat určité intenzity, neboť k propuštění příslušníka lze přistoupit, pouze pokud poruší služební slib tím, že se dopustí zavrženíhodného jednání, které vykazuje znaky trestného činu a současně je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Přičemž jednání naplňující znaky úmyslně spáchaného trestného činu je vždy způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Příslušný služební funkcionář rozhodující o propuštění není oprávněn vyslovit vinu za spáchání trestného činu příslušníkem, neboť takový závěr může učinit toliko soud dle čl. 90 Ústavy, resp. čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Jeho úvaha se tak musí omezit jen na skutečnost, zda jednání příslušníka má znaky trestného činu, či nikoli. Rozhodnutí o propuštění příslušníka bezpečnostního sboru ze služebního poměru není totiž sankcí trestního charakteru (srov. bod [24] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č.j. 10 As 87/2014-65, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 10. 2010, č.j. 22 Ca 177/2009 – 47, publ. pod č. 2269/2011 Sb. NSS a bod [36] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č.j. 7 As 285/2018 - 30).
51. Nejprve žalobce v podané žalobě vytkl správnímu orgánu I. stupně nedostatečnost podkladů, na jejichž základě vydal své rozhodnutí. Soud námitku žalobce nesdílí. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně totiž jednoznačně vyplývá, že usnesení GIBS o trestním stíhání žalobce ze dne 25. 4. 2012, č.j. GI-TC-346-116/2012, bylo podnětem pro správní orgán I. stupně ve smyslu § 178 odst. 2 písm. b) služebního zákona, aby ve věci zahájil řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona. Správnímu orgánu I. stupně bylo usnesení GIBS o zahájení trestního stíhání žalobce doručeno dne 26. 4. 2012, tímto dnem pak započal správní orgán vyšetřování ve věci. Správní orgán I. stupně na str. 3 rozhodnutí konstatoval, že je vydal *na základě shromážděného spisového materiálu, zejména pak informací získaných od GIBS*. Výše uvedenému odpovídá i obsah spisového materiálu, jelikož usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce nebylo jediným podkladem pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně; příslušný funkcionář správního orgánu I. stupně nahlížel do spisového materiálu GIBS ve věci žalobce; vyhotovil návrh na propuštění žalobce;

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

založil do spisu listiny týkající se žalobcova vyslání ke studiu; záznam z incidentu dne 15. 2. 2012; prošetřoval lustrace prováděné žalobcem. Ze správního spisu je zřejmá i časová posloupnost postupu správního orgánu I. stupně, když poté, co mu dne 26. 4. 2012 bylo doručeno usnesení GIBS; následně, byť též den, bylo příslušným služebním funkcionářem nahlédnuto do spisového materiálu GIBS, o čemž byl vyhotoven služební záznam; nakonec bylo dne 27. 4. 2012 vydáno správním orgánem I. stupně rozhodnutí o propuštění žalobce. Soud ve správním spise nenalezl žádný záznam či listinu, z níž by vyplývalo, že by správní orgán I. stupně žádal GIBS o informace dříve, než mu bylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce. K výtce žalobce, že správní orgán I. stupně ještě před vydáním správního rozhodnutí konal úkony, jimiž sbíral podklady pro rozhodnutí, soud uvádí, že žalobcem vytýkané jednání bylo naopak správním jednáním správního orgánu I. stupně zcela v souladu s § 184 odst. 2 služebního zákona. Soud zdůrazňuje, že ve zvláštním řízení podle citovaného zákonného ustanovení, kdy prvním úkonem vůči účastníkovi je doručení rozhodnutí o propuštění, jsou účastníkovi procesní práva dle § 174 odst. 1 písm. b) služebního zákona, jako právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům; ke způsobu jejich zjištění atp.; odepřena. Toto podstatné zkrácení procesních práv je vyváжено požadavkem zjištění takového stavu věci ze strany správního orgánu I. stupně, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Tedy tím, že správní orgán I. stupně před vydáním rozhodnutí shromáždil potřebné důkazy nezbytné pro objasnění skutkového stavu, postupoval zcela v souladu se zákonem, neboť tím plnil zákonem stanovené předpoklady pro vydání rozhodnutí.

52. Za účelové a zcela nepodložené považuje soud tvrzení žalobce, že došlo k dohodě mezi GIBS a správními orgány, které postupovaly na základě účelově doložených zjištění GIBS a tzv. na objednávku. Ze správního spisu je zřejmé, konkrétně ze služebního záznamu o nahlédnutí do spisové dokumentace dne 26. 4. 2012; z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 4. 2012 a z přípisu GIBS o umožnění nahlédnutí do spisového materiálu dne 23. 10. 2012, že osoby oprávněné jednat za správní orgány byly osobně a na základě vlastní žádosti nahlížet do spisového materiálu GIBS, popř. si z něj pořídily fotokopie, a nevycházely tudíž toliko z podkladů, které jim měly být účelově předloženy ze strany GIBS.
53. K námitce pozměnění popisu zavrženíhodného jednání žalobce, které mělo vykazovat znaky trestného činu a ohrožovat dobrou pověst Policie ČR ze strany žalovaného, soud předeseílá, že považuje za nezbytné, aby bylo jednání v rozhodnutí dostatečně určité specifikováno a rovněž vymezeno časově i místně tak, aby nemohlo být zaměněno s jednáním jiným (srov. k tomu například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73 ve věci vymezení skutku v případě rozhodování o jiném správním deliktu). Soud tudíž nespaturuje vadu v postupu správního orgánu I. stupně, který převzal popis skutku z usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce, ani v postupu žalovaného, který popis tohoto jednání toliko zkrátil a stylisticky upravil, aniž by však změnil jeho podstatu. Všechna čtyři jednání žalobce má soud za řádně vymezená, neboť byla správními orgány popsána nezaměnitelným způsobem s konkrétním uvedením, kde a kdy k nim mělo dojít.
54. Námitku žalobce, že bylo v případě Bc. V. postupováno odlišně na rozdíl od jeho věci, jelikož s Bc. V. bylo zahájeno toliko řízení o zproštění výkonu funkce dle § 40 zákona o služebním poměru, které bylo posléze zastaveno, soud považuje za obecně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

formulovanou, neboť z ní není zřejmé, jakým konkrétním způsobem mělo být v důsledku tohoto postupu zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobce. Přesto soud považuje za vhodné poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č.j. 7 As 285/2018-30: „[31] ... pokud má služební funkcionář informace o tom, že proti jemu podřízenému příslušníkovi je vedeno trestní stíhání, má obecně na výběr ze dvou možností: buď vyčká na ukončení trestního stíhání a v závislosti na způsobu jeho ukončení bude postupovat podle toho z písmen § 42 odst. 1 zákona o služebním poměru, které navazuje na konkrétní typ rozhodnutí v trestním řízení; nebo se rozhodne sám rovnou zahájit řízení podle písm. d).“ (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č.j. 10 As 61/2015-69).

55. S ohledem na uvedené závěry je zřejmé, že bylo plně na uvážení správních orgánů, jaké řízení s Bc. V. povedou, a to s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti jeho případu. Byť bylo i s Bc. V. zahájeno trestní stíhání pro podezření, že společně s žalobcem spolupracoval v případě čerpání neoprávněného volna žalobce usnesením GIBS ze dne 25. 4. 2012, č.j. GI-TC-346-116/2012. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí poukázal na odlišnost řízení vedeného proti žalobci a mj. i. řízení ve věci Bc. V., když vysvětlil, že žalobce spáchal vícero jednání, která byla předmětem řízení. Ani soud v rozdílném postupu správních orgánů ve věci vedené proti Bc. V. nespatřuje jakoukoli svévoli správních orgánů, neboť každý případ je třeba posuzovat individuálně. Přičemž je zcela zřejmé, že žalobce, který byl obviněn ze čtyř jednání, kdy prvá dvě jednání spočívající v porušení domovní svobody a v ublížení na zdraví vykazují jistě mnohem vyšší společenskou nebezpečnost, než tomu bylo v případě Bc. V., kterému bylo kladeno k tíži toliko, že se spolupodílel na nesprávném zaznamenávání služeb žalobce do výkazu zaměstnavatele. Soud tak námitky žalobce týkající se porušení zásad legitimního očekávání a práva na spravedlivý proces; manipulace s důkazy ze strany správních orgánů, které dovozoval ze zastavení řízení vedeného proti Bc. V., posoudil jako zcela nedůvodné.
56. Soud nesdílí ani další obecně formulovanou námitku spočívající v tvrzení žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí bylo odůvodněno toliko obviněním a obžalováním žalobce, když správní orgány ve věci pouze převzaly materiály GIBS, aniž by prováděly vlastní šetření. Jak již soud shora uvedl, trestní a správní řízení jsou na sobě nezávislá řízení. Přesto je možné, a u tohoto typu správního řízení i obvyklé, že správní orgány budou čerpat informace o skutkovém stavu převážně z důkazů pořízených v jiných řízeních, zejména v řízení trestním. Lze poukázat na § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, dle kterého může být důkazem vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, tudíž i podklady získané z trestního spisu, ovšem za splnění určitých podmínek. Jednak musí být důkazy pořízeny nezávisle na příslušném správním řízení a v souladu se zákonem; musí se dostat do sféry správního orgánu zákonným způsobem; žalobce musí mít možnost se seznámit s jejich obsahem a případně navrhnout další důkazy, které by mohly zjištění plynoucí z těchto důkazů doplnit, korigovat či vyvrátit. (srov. například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č.j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 24. 9. 2015, č.j. 10 As 87/2014-65). V nyní projednávané věci měly správní orgány pro svá rozhodnutí k dispozici usnesení GIBS o zahájení trestního stíhání žalobce, které bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně, dalších celkem 52 listin z trestního spisu vedeného GIBS, jejichž kopie si správní orgány samy obstaraly při nahlížení do spisu, a rovněž další listiny, které byly založeny do správního spisu správním orgánem I. stupně nebo v průběhu odvolacího Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

řízení. Soud nenalezl ve správním spise ničeho, z čeho by bylo možno usuzovat na účelové pořízení listin získaných správním orgánem I. stupně z trestního řízení. Zároveň ze správního spisu vyplývá, že veškeré listiny byly součástí správního spisu a žalobce se s nimi seznámil dne 20. 11. 2012; znovu nahlédl do spisu dne 29. 11. 2012. Z listin je rovněž zřejmé, že právní zástupce žalobce byl přítomen u všech svědeckých výpovědí, svědkům kladl doplňující otázky a spolu se žalobcem byl přítomen i projednání věci senátem poradní komise dne 15. 1. 2013. Žalobce sice v doplnění odvolání ze dne 3. 9. 2012 a ze dne 5. 12. 2012 výslovně navrhoval v řízení znovu vyslechnout zasahující policisty a záchranáře a provést výslechy osob, které jsou vlastníky bytu, v němž došlo k spáchání prvního vytýkaného jednání žalobce, tj. porušení domovní svobody; taktéž požadoval doplnit podklady o listiny týkající se vlastnictví dotčeného bytu; vyžádat prohlášení o systému zpracování mezd; a rozkaz k jeho studiu, žalobce však přesvědčivě netvrdil, jak by jím navržené důkazy mohly zjištěný skutkový stav účinně zpochybnit. Žalovaný se s těmito důkazními návrhy vypořádal na stranách 16 a 17 rozhodnutí, soud toto vypořádání shrnuje tak, že se jedná o zcela nadbytečné návrhy ve věci, jelikož by skutečnosti, jež by měly být na jejich základě zjištěny, nebyly způsobilé ovlivnit skutkový stav podstatný pro rozhodnutí ve věci. Skutkový stav byl tak správními orgány v dané věci zjištěn na základě řádných podkladů, byť převážně pořízených v trestním řízení. Žalobou napadené rozhodnutí nebylo odůvodněno toliko obviněním a obžalováním žalobce a správní orgány provedly ve věci vlastní šetření, přičemž soud podotýká, že součástí správního spisu není obžaloba žalobce, přičemž z žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by správní orgány k podání obžaloby ve věci trestního stíhání žalobce jakkoli přihlédly.

57. K nesouhlasu žalobce s posouzením všech čtyř vytýkaných mu jednání jako zavrženíhodných, v rozporu s morálními požadavky nebo zákonem soud poukazuje na § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona. V citovaném zákonném ustanovení je jako důvod pro propuštění ze služebního poměru uvedeno právě zavrženíhodné jednání, které má znaky trestného činu a zároveň je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Znak zavrženíhodného jednání ve skutkové podstatě citovaného ustanovení je neurčitým právním pojmem, jehož význam a užívání široce vykládá právní doktrína i judikatura správních soudů. Povinnost správního orgánu při aplikaci právní normy s neurčitým právním pojmem spočívá právě v tom, že se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit. Teprve poté, kdy správní orgán neurčitý právní pojem vyloží, může jej konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu a usoudit, zda zkoumaná právní skutečnost (zavrženíhodné jednání) naplňuje skutkovou podstatu s neurčitým právním pojmem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 5 As 32/2007-83, č. 2362/2011 Sb. NSS; ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 As 20/2005-83; ze dne 17. 8. 2005, č. j. 4 As 8/2004-122; ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004-73, č. 701/2005 Sb. NSS; a ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 As 10/2003-58, č. 896/2006 Sb. NSS). Jak správní orgán I. stupně (na str. 3), tak žalovaný (na str. 7 a 8) ve svých rozhodnutích vymezily nejprve pojem zavrženíhodného jednání v obecné formě, kdy například žalovaný uvedl, že se jedná o jednání „[...] pro společnost zcela nepřijatelné, společensky nebezpečné a netolerovatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Obecně lze konstatovat, že zavrženíhodné jednání je u příslušníka policie taková činnost, které se příslušník dopouští, ačkoli před touto činností má na základě svého poslání ostatní občany chránit.“ Dále žalovaný konkrétně v případě žalobce uvedl, že zavrženíhodného jednání spatřuje v tom, že žalobce: „měl jakožto policista dohlížet na dodržování zákona a veřejného pořádku“ a jelikož tak nečinil, bylo jeho jednání způsobilé dobrou pověst Policie ČR ohrozit, neboť zcela narušil důvěru veřejnosti v bezpečnostní sbor a snížil jeho autoritu a pověst.

58. Soud tedy shrnuje, že rozhodnutí správních orgánů obsahují základní vymezení obsahu pojmu zavrženíhodné jednání i subsumpci zjištěného skutkového stavu pod skutkovou podstatu. Pojem zavrženíhodné jednání v § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona zahrnuje ta protiprávní jednání mající znaky trestného činu, která způsobují svými důsledky nikoli nepatrné ohrožení nebo porušení společenských hodnot, morálky nebo profesní etiky. Pojem překračuje prosté hodnocení, zda subjekt svým jednáním porušil právní povinnosti, protože v sobě zahrnuje i hodnocení morální. Soud nepochybuje o tom, že všechna žalobcova jednání podmínku zavrženíhodnosti splňují. Ze správního spisu je totiž zjevné, že žalobcova jednání – neoprávněné vniknutí do obydlí jiného a neoprávněné setrvání v něm za užití násilí; úmyslné ublížení na zdraví a způsobení těžké újmy na zdraví; vykonávání pravomoci úřední osoby způsobem odporujícím právnímu předpisu a v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit sobě neoprávněný prospěch – byla úmyslná. Žalobce se dopustil ze společenského hlediska vysoce závažných protiprávních jednání. Soud se rovněž ztotožňuje se žalovaným, že zavrženíhodnost jednání žalobce spočívá i v tom, že se žalobce přímo zpronevěřil úkolu Policie České republiky chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené mu zákony (§ 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky). Jelikož vyšetřování trestné činnosti zajišťuje ve většině případů právě Policie České republiky, úmyslné protiprávní jednání jejích příslušníků mající znaky trestné činnosti je nutné vnímat jako citelný zásah do hodnotového nastavení tohoto bezpečnostního sboru a společnosti vůbec. Soud shodně se správními orgány poukazuje na právní názor, že úmyslné protiprávní jednání mající znaky trestného činu je vždy způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 10. 2010, č. j. 22 Ca 177/2009-47, č. 2269/2011 Sb. NSS). Námitka žalobce týkající se absence zavrženíhodného jednání v dané věci tak rozhodně nemůže obstát.
59. Žalobce dále v žalobě namítal, že se nedopustil ani jednoho z vytýkaných jednání. Co se týče jednání spočívajícího v čerpání neoprávněného volna v době, kdy měl být ve službě, žalobce založil svou obranu na tvrzení, že měl dostatek dovolené a nárok na studijní volno, neboť byl vyslán ke studiu. Tvrdil, že v tomto případě selhal jeho nadřízený Bc. V., který zadával nesprávné údaje do systému docházky. Soud zdůrazňuje, že žalobce ani ve správním ani v soudním řízení nespороval, že se na konkrétní, v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí uvedené, plánované směny do práce nedostavil. Sporoval však, že by volno čerpal neoprávněně, což prokazoval oznámením náměstka ředitele KŘ policie hl. m. Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 4. 11. 2010 č. 1898/2010. Z oznámení však vyplývá vyslání žalobce ke studiu při výkonu služby pouze na dobu studia 1 roku, počínaje dnem 14. 9. 2010, když studium bylo žalobci schváleno jen na 4. ročník. Tato listina byla jediným důkazem ve správním spise, který opravňoval žalobce ke studiu a tím i Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

k čerpání studijního volna, jenže jí byl žalobce oprávněn ke studiu pouze ve školním roce 2010/2011. Žalobce sám ani netvrdil existenci jiného oprávnění ke studiu na další školní rok od zaměstnavatele, pouze dovozoval chybu zaměstnavatele v psaní, když v textu listiny měl být zanesen i rok 2012. Soud tuto obranu žalobce posoudil jako ryze účelovou, jelikož z listiny jednoznačně vyplývá úmysl zaměstnavatele žalobce vyslat jej ke studiu pouze na dobu 1 roku, což je rovněž podpořeno dopisem KŘ hl.m.Prahy odboru rozpočtu a účetnictví ze dne 8. 8. 2012, č.j. KRPA-57416-9/ČJ-2012-0000FP-3. Na zjištěný skutkový stav nemůže pak mít žádný vliv rozhodnutí zaměstnavatele žalobce s povinností hradit náklady na studia do 27. 4. 2012, jelikož z následujícího dopisu zaměstnavatele žalobce ze dne 8. 8. 2012 jednoznačně vyplývá, že se jednalo o nesprávné sdělení, když jediným podkladem žalobce ke studiu bylo výše uvedené oznámení ze dne 4. 11. 2010. Ani žalobcem tvrzená dobrá víra, že s ohledem na pětileté studium měl být správně vyslán ke studiu i na další školní rok, nemůže zvrátit výše uvedené závěry. Nad to soud pouze podotýká, že žalobce dobrou víru dovozuje toliko ze svých subjektivních pocitů, že by to tak bylo logické s ohledem na pětiletý cyklus magisterského studia, čímž jeho přesvědčení o existenci dobré víry na jeho straně postrádá jakékoli objektivní okolnosti, z nichž by bylo možno na dobrou víru skutečně usuzovat.

60. Soud se tak plně ztotožňuje s úvahou žalovaného, který k vytýkanému jednání žalobce na str. 14 uvedl, že *„Podstatou je jeho vědomé a úmyslné neoprávněné čerpání služebního volna bez právního důvodu.“* Pokud žalobce v žalobě vytkl správním orgánům, že se nezabývaly způsobem, jakým byl služební příjem zpracováván, směřuje žalobce výtku proti vyčíslení částky jím způsobené škody. Soud poukazuje shodně se žalovaným na výše uvedený právní názor s tím, že žalovaný se správně a zcela dostatečně s touto námitkou vypořádal konstatováním, že pro posouzení vytýkaného jednání je výše způsobené škody žalobcem irrelevantní, když podstatným bylo toliko zjištění neodůvodněné fyzické nepřítomnosti žalobce ve službě v době, kdy ji měl vykonávat. Soud upozorňuje, že již zjištění, že se žalobce dopustil výše uvedeného jednání, opravňovalo správní orgány propustit žalobce ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona.
61. Dále žalobce k vytýkanému jednání spočívající v provádění neoprávněných lustrací osob a vozidel namítal, že správní orgány neshromáždily důkazy svědčící o této jeho činnosti, když měly vycházet jen ze sdělení obvinění a názoru GIBS. Soud s tímto názorem žalobce nesouhlasí a poukazuje na množství listin založených ve spise svědčících o uvedeném jednání. Konkrétně soud poukazuje na listiny shromážděné správním orgánem I. stupně jako úřední záznam GIBS ze dne 5. 3. 2012, č.j. GI-TC-346-13/2012; služební záznam Integrovaného operačního střediska KŘ hl. m. Prahy ze dne 7. 3. 2012, č.j. GI-TC-346/2012; žádost o zjištění výpisu individuálních hovorů ze dne 8. 3. 2012; odpověď na žádost o zjištění výpisu individuálních hovorů ze dne 9. 3. 2012; dále součástí správního spisu - v soupisu listin poskytnutých GIBS - jsou následující listiny: sdělení informace o prováděných lustracích ze dne 1. 3. 2012; výdej informací o tazateli MV ČR ze dne 1. 3. 2012; úřední záznam GIBS ze dne 5. 3. 2012 a ze dne 30. 3. 2012; žádost GIBS na policii o ustanovení IP adres ze dne 9. 3. 2012. Soud zdůrazňuje, že žalobce se sám doznal, že předmětné lustrace provedl. Své jednání ospravedlňoval tím, že se obával pomsty lustrovaných osob. Soud za situace, kdy žalobce nikterak nekonkretizoval své obavy z lustrovaných osob a ani ze správního spisu nevyplývaly žádné skutečnosti svědčící o útočných reakcích namířených vůči Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

žalobci, posoudil žalobcovu obranu jako ryze účelovou. Rovněž tak tvrzení žalobce, že měl již dříve kontakty na lustrované osoby, a že tyto nepocítily zneužití lustrací, má soud za účelové. Soud má totiž ze správního spisu, a to zejména ze svědeckých výsledků MUDr. J. P., Mgr. Č. a Mgr. J. Š., za to, že dotčené osoby citelně vnímali žalobcem prováděné lustrace. Například MUDr. P. žalobce sdělil, že lustracemi zjistil, že svědkyně má nevlastní sestru ze strany otce; Mgr. Č. sděloval konkrétní údaje o podobě členů její rodiny, se kterými se ani neznala či se nestýkala; Mgr. Š. žalobce zasílal SMS a emaily, přestože mu tyto kontaktní údaje na sebe nedal. Podle názoru soudu dotčení svědci oprávněně vnímali žalobcem poskytované informace a zasílané SMS či emaily jako obtěžující, neboť jim byly sdělovány nové skutečnosti velmi osobního charakteru. A v případě SMS zaslaných Mgr. Š. i urážlivého charakteru, neboť jiným způsobem nelze zprávu žalobce týkající se podezření, zdali svědek netrpí sexuálně přenosnou nemocí, posoudit. Právě v příčinné souvislosti s provedenými lustracemi získal žalobce jak osobní, tak kontaktní údaje na svědky, které následně se zjištěnými informacemi seznamoval či jim na zjištěná telefonní čísla a emailové adresy posílal urážlivé a obtěžující SMS a emaily. Soud nesouhlasí ani s obecně uplatněnou námitkou žalobce o tom, že se žalovaný s námitkami směřujícími proti vytykánému jednání nevypořádal. Žalovaný se s odvolacími námitkami řádně vypořádal na str. 11 rozhodnutí, na což soud pro stručnost odkazuje.

62. Soud podotýká, že v mezidobí byl žalobce rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2016 sp. zn. 7 To 115/2015 zproštěn obžaloby toliko ze skutku, kterého se měl dopustit prováděním nepovolených lustrací. Městský soud v Praze v odůvodnění dospěl k názoru, že skutek nebyl dostatečně specifikován konkrétními skutkovými okolnostmi ve vztahu k posouzení úmyslu způsobit škodu či jinou závažnou újmu, tudíž se nejednalo o trestný čin. Soud konstatuje, že trestní řízení, v němž se rozhodovalo o vině a trestu žalobce, a správní řízení, v němž se rozhodovalo o jeho propuštění ze služebního poměru, jsou dvě samostatná řízení, jejich předmět je odlišný. V této souvislosti soud odkazuje na právní věty rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č.j. 10 As 87/2014-65, které zní: „I. Při přezkumu rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, v němž byl příslušník propuštěn podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, není zprošťující rozsudek vydaný o stejném jednání v trestním řízení vždy a bez dalšího důvodem ke zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. II. K rozsudku vydanému v trestním řízení až po nabytí právní moci rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, správní soud přihlíží pouze tehdy, tvrdí-li žalobce, že soud v trestním řízení vyslovil závěry, které zpochybňují zákonnost posouzení služebního funkcionáře, a tato svá tvrzení odůvodňuje.“. Přičemž žalobce soudu zaslal rozhodnutí soudů v trestní věci pouze na vědomí, netvrdil, že by v trestním řízení byly vysloveny názory zpochybňující zákonnost posouzení jeho věci správními orgány; nebyl tedy důvod ze strany soudu přihlížet k výše uvedenému rozhodnutí soudu v trestní věci.
63. Co se týče jednání spočívající v porušování domovní svobody, soud konstatuje, že žalobce nezpochybňoval, že dne 20. 1. 2012 vstoupil do bytu svědkyně Mgr. Č., rozporoval však průběh incidentu. Soud shodně se správními orgány poukazuje na listinné důkazy založené ve správním spise, z nichž skutkový stav rozhodný pro účely správního řízení jednoznačně vyplývá. Jedná se konkrétně o následující listiny: Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

protokol o trestním oznámení Mgr. Š. ze dne 15. 2. 2012; úřední záznam o podaném vysvětlení Mgr. Č. ze dne 2. 3. 2012 a 15. 3. 2012; protokoly o výpovědi Mgr. Č. ze dne 20. 6. 2012 a Mgr. Š. ze dne 26. 6. 2012. Průběh vytýkaného jednání z výše uvedených a navzájem se doplňujících listin jednoznačně vyplývá. Soud tak má shodně se správními orgány za to, že dne 20. 1. 2012 žalobce zvonil od domovních dveří na Mgr. Č., která mu nechtěla otevřít. Poté, co uslyšela zvonek ve spojovací chodbě, vpustila jej do chodby domu, neboť se bála, že zvonek vzbudí sousedy. Žalobce ji následně odstrčil a vběhl do jí užívaného bytu. Z bytu odešel až po upozornění Mgr. Š., že bude přivolána policejní hlídka. Žalobce v podané žalobě i v průběhu správního řízení rozporoval toliko drobné odchylky ve výpovědi Mgr. Š. a Mgr. Č. spočívající v okamžiku, kdy mělo dojít k otevření dveří od ložnice Mgr. Š., či zdali byly všechny dveře bytu otevřené. Dle názoru soudu výše uvedené bagatelní nesrovnalosti, které navíc byly zajisté způsobené emočně vypjatou situací, jež podstatnou měrou ovlivnila i vnímání svědků, nemohou mít jakýkoli vliv na závěr, že žalobce vnikl do bytu a setrval v něm proti vůli svědkyně. Stejně tak nemohly mít na tento závěr vliv ani namítané rozpory ve výpovědi Mgr. Č. ze dne 15. 2. 2012 a ze dne 20. 6. 2012, neboť skutečnost, zda žalobce pouze zvonil, nebo i kopal do dveří a zda a kolikrát Mgr. Č. v den incidentu telefonicky kontaktoval, nejsou způsobilé zpochybnit výše uvedený závěr o rozhodném skutkovém stavu.

64. Ve shodě se správními orgány soud konstatuje, že skutečnost, že se žalobce v bytě Mgr. Č. po incidentu dne 20. 2. 2012 nacházel, když se tam s ní a s její kamarádkou učil, nemůže bez dalšího způsobit nevěrohodnost svědkyně Mgr. Č., jelikož ani pozdější návštěva žalobce se souhlasem Mgr. Č. nemůže ospravedlnit či „zhojit“ předchozí vniknutí do bytu bez jejího souhlasu. Její věrohodnost nemůže být dle stanoviska soudu vyvrácena ani tím, že podala trestní oznámení až několik dní po incidentu. Soud rozhodně nesdílí názor žalobce, že věrohodnost svědkyně v daném případě lze odvíjet od okamžiku, kdy se rozhodla podat trestní oznámení. Soud poukazuje na protokol o výpovědi Mgr. Č. ze dne 20. 6. 2012, konkrétně na 7. list protokolu, kde svědkyně vysvětlila, že trestní oznámení podala s odstupem, neboť měla státní závěrečné zkoušky, řešila testy na HIV, a také proto, že se dozvěděla, že žalobce kontaktoval Mgr. Š. urážlivými zprávami.
65. Soud souhlasí s úvahou správních orgánů, že není rozhodné, kdo je vlastníkem bytu, neboť trestní zákoník poskytuje ochranu nejen vlastníkovu bytu, ale jakémukoli oprávněnému uživateli (srov. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C.H.Beck, 2012, 3614 s.). Z protokolu o výsledku svědkyně Mgr. Č. ze dne 20. 6. 2012 a z úředního záznamu o podání vysvětlení žalobcem ze dne 21. 3. 2012, vyplývá, že svědkyně v bytě v ul. U B. na P. bydlela, a to sama. Naproti tomu žalobce bydlel v době incidentu v bytě v ul. V. S. na P. a neměl k bytu Mgr. Č. klíče. Zároveň Mgr. Č. měla na adrese bytu, jež užívala, hlášen trvalý pobyt, který lze dle zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech, ve znění rozhodném, přihlásit toliko při doložení vlastnictví, jiného oprávnění k užívání bytu nebo se souhlasem oprávněné osoby. Je tak třeba odmítnout námitky žalobce směřující vůči neoprávněnosti užívání bytu svědkyní, neboť jak uvedeno výše ze správního spisu vyplývá, že Mgr. Č. předmětný byt oprávněně užívala. Svědkyně tak byla chráněna před případným neoprávněným vniknutím do jejího obydlí; tj. před vniknutím do obydlí proti její vůli. Přičemž žalobce ani netvrdil, že by mu svědčilo oprávnění užívat předmětný byt. Pokud namítal, že v řízení nebylo vyvráceno, že by měl souhlas Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

s užíváním bytu, soud zdůrazňuje, že by žalobce nejprve musel řádně tvrdit a prokázat, že mu nějaké konkrétní oprávnění byt užívat svědčí, což neučinil.

66. K poslednímu jednání spočívající v ublížení na zdraví svědkyně MUDr. P. žalobce namítal, že jí neublížil. Poukazoval na nemožnost použít znalecký posudek ze dne 14. 9. 2012 jako podklad pro žalobou napadené rozhodnutí. Soud ze správního spisu zjistil, že znalecký posudek z oboru zdravotnictví byl zpracován dne 12. 3. 2012; dále byl ve věci zpracován dodatek k tomuto znaleckému posudku ze dne 14. 9. 2012. Žalobcova námitka tedy rozporuje možnost použití toliko dodatku ke znaleckému posudku ze dne 12. 3. 2012. Přičemž dodatek ke znaleckému posudku vycházel ze skutkových zjištění obsažených ve znaleckém posudku ze dne 12. 3. 2012; a toliko na něj navazoval, neboť znalec v něm odpověděl na další otázky. Soud znovu opakuje, že podklady, které byly pořízeny v rámci trestního řízení, tj. i oba dotčené znalecké posudky, mohly být použity jako důkaz dle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru i pro dané řízení.
67. Soud zdůrazňuje, že správní orgány skutkový stav, tj. napadení dne 15. 2. 2012 MUDr. P. žalobcem a způsobená zranění, zjistily i z dalších listin založených ve spise, mj. z protokolu o trestním oznámení MUDr. P. ze dne 27. 2. 2012; z úředního záznamu o podání vysvětlení řidiče záchranné služby ze dne 1. 3. 2012; z úředního záznamu o podání vysvětlení zasahujících policistů ze dne 6. 3. 2012, ze dne 8. 3. 2012 a ze dne 9. 3. 2012; z přepisu podání vysvětlení zasahujícího policisty ze dne 26. 3. 2012; z protokolu o výslechu záchranáře a řidiče záchranné služby ze dne 4. 9. 2012; z protokolu o výslechu MUDr. P. ze dne 4. 6. 2012; z protokolu o výpovědi zasahujících policistů ze dne 8. 6. 2012 a ze dne 14. 6. 2012; rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti MUDr. P. ze dne 18. 2. 2012 a ze dne 22. 2. 2012; protokol o výslechu MUDr. P. ze dne 4. 6. 2012; zpráva z psychologie ze dne 4. 6. 2012; zpráva z rehabilitace ze dne 31. 7. 2012; lékařské zprávy ze dne 5. 2. 2012, 24. 2. 2012, 15. 2. 2012 a z dodatku znaleckého posudku z oboru zdravotnictví odvětví soudního lékařství ze dne 14. 9. 2012. Průběh vytýkaného jednání z výše uvedených a navzájem se doplňujících listin jednoznačně vyplývá.
68. Soud k námitce žalobce, že z dodatečného znaleckého posudku ze dne 14. 9. 2012 nevyplývá, že by zranění MUDr. P. způsobil žalobce, považuje za nutné vysvětlit, že otázka, *kdo* způsobil zranění MUDr. P., nebyla předmětem znaleckého zkoumání; jeho předmětem bylo toliko posouzení charakteru zranění a způsobu, jakým ke zranění došlo. Soud naopak poukazuje na jednoznačný závěr obsažený v dodatku znaleckého posudku, kdy znalec konstatoval, že charakter a rozsah zranění svědkyně není v rozporu s úrazovým dějem uváděným svědkyní. Naopak znalec uvedl, že mechanismus vzniku poranění svědkyně tak, jak byl uváděn žalobcem, neodpovídá vzniku a rozsahu všech úrazových změn, které byly na svědkyni shledány. Jinými slovy znalec neurčil osobu, která zranění svědkyni způsobila, nýbrž na základě svých odborných znalostí posoudil, zdali zranění svědkyně odpovídají jejímu či žalobcovu popisu mechanismu vzniku poranění. Navíc jak již soud uvedl výše, žalobce nespороval předchozí znalecký posudek, který obsahoval podrobný popis skutkového průběhu vzniku poranění svědkyně a z něhož doplnění znaleckého posudku plně vychází; tudíž námitku žalobce o nemožnosti použití dodatečného znaleckého posudku ve správním řízení má soud za ryze účelovou.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

69. Dále žalobce v žalobě poukazoval na to, že MUDr. P. v době zásahu policistů nechtěla podat trestní oznámení; odmítla ošetření; a měl za to, že MUDr. P. na něj podala trestní oznámení až po domluvě s Mgr. Č. a v úmyslu jej zlikvidovat. Soud ani tyto námitky, které měly vyvrátit věrohodnost jak svědkyně P., tak Č., nepovažuje za důvodné. Na zjištěný skutkový stav ve věci rozhodně nemá vliv skutečnost, že svědkyně P. v době incidentu neměla zájem podat na žalobce trestní oznámení, jelikož svědkyně byla zajisté natolik otřesena prožitou situací a logicky se tak soustředila pouze na vyřešení svých zdravotních problémů. I odmítnutí ošetření ze strany žalobkyně má soud za dostatečně vysvětlené tím, že svědkyně měla v úmyslu vyhledat lékařskou pomoc své matky a přátel. Pokud pak následně, byť po uplynutí určitého časového úseku, dospěla k názoru, že na žalobce za prožité utrpení podá trestní oznámení, bylo to její právo a záleželo jen na jejím uvážení, zda a kdy dozraje k tomuto rozhodnutí. Soud přitakává žalobci, že obě svědkyně byly spolu v kontaktu, což vyplývá ze správního spisu. Rovněž tak je pravdou, že svědkyně P. zasílala žalobci SMS, jejichž obsah lze hodnotit jako výhružný a velmi nevhodný, zejména SMS, ve kterých svědkyně žalobci psala, že „skončí“, neudělá státnice, a sdělila mu jeho údajnou diagnózu HIV onemocnění. Již s ohledem na její lékařské vzdělání se jednalo o zastrašující zprávu, která mohla vyvolat v žalobci oprávněné obavy o jeho zdraví. Nicméně, i přes nevhodnost uvedených SMS, soud zdůrazňuje, že nemohly mít na zjištěný podstatný skutkový stav věci žádný význam, tj. na zjištěný průběh vzniku poranění svědkyně. Z SMS totiž nevyplývalo, že by svědkyně nějakým způsobem zkreslovala svá zranění; popis jejich vzniku; ani že by vyvíjela nátlak na lékaře či znalce za účelem obvinění žalobce z ublížení na zdraví. Pokud žalobce poukazoval na vazby svědkyně P. a Č., je pravdou, že svědkyně spolu komunikovaly, ale pouze se informovaly o tom, kdy která půjde podat na žalobce trestní oznámení a co která prožila. Navíc každá svědkyně na žalobce podala trestní oznámení za jiné protiprávní jednání, které bylo ze strany žalobce namířené toliko vůči ní samé a soud ve správním spise nenalezl ničeho, z čeho by bylo možno usoudit na zkreslování skutkového děje svědkyněmi.
70. Žalovaný na uvedené odvolací námitky reagoval řádně, a to konkrétně na str. 9 a 10 žalobou napadeného rozhodnutí, na což soud pro stručnost plně odkazuje. Rovněž tak soud považuje za dostatečně vypořádané i námitky žalobce o rozporech ve výpovědi MUDr. P. na str. 9 žalobou napadeného rozhodnutí a nad rámec nutného poukazuje na to, že toliko dílčí rozpory, které mohou být zapříčiněny i plynutím času, nemohou zvrátit zásadní průběh incidentu, který MUDr. P. vylíčila vždy velice podobně. Obecná námitka, že MUDr. P. účinkovala v televizním pořadu, kde popsala průběh napadení odlišně, je dle názoru soud na samé hranici přezkoumatelnosti. Přesto má soud za to, že popis skutku MUDr. P. v komerčním televizním pořadu je zcela bez jakéhokoli vlivu na skutková zjištění vyplývající ze správního spisu.
71. Žalobce v žalobě navrhoval provést k důkazu usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 15. 2. 2013, č.j. 2 T 11/2013 a podnět k přezkoumání postupu, zákonnosti a činnosti dozorového státního zástupce ze dne 20. 8. 2012. Z obou listinných důkazů vyplývá, že byly pořízeny v rámci trestního řízení vedeného se žalobcem. Žalobce jimi poukazoval na pochybení ze strany orgánů činných v trestním řízení v rámci vedeného trestního řízení proti němu. Jelikož trestní řízení vedené se žalobcem bylo v mezidobí pravomocně skončeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2016 sp. zn. 7 To 115/2015, má soud žalobcem uplatněné důkazy za nadbytečné a Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

podotýká, že k rozsudku se v bodě 62 tohoto rozsudku vyjádřil. Dále žalobce navrhoval provést k důkazu usnesení ředitele Krajského ředitelství policie hl.m. Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 8. 2. 2013, č. 378/2013, jímž bylo zastaveno řízení ve věcech služebního poměru s vrchním inspektorem nadpraporčíkem. Bc. D. V. Soud se již k tomuto usnesení vyjádřil v bodě 55 tohoto rozsudku tak, že se jedná o nadbytečný důkaz, jelikož řízení vedené s Bc. V. toliko pro jeden skutek nelze v žádném případě srovnávat s jednáními, která byla žalobou napadeným rozhodnutím kladena za vinu žalobci. Ostatní žalobcem navržené důkazy v žalobě jsou součástí správního spisu, tudíž je soud k důkazu neprováděl.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

72. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takové intenzity, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
73. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. prosince 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.